

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 14. května 2020 odvolání obžalovaného A■■■■ V■■■■, narozeného ■■■■■ podané proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 3. 2020, č. j. 4 T 11/2019-508,

a rozhodl takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni byl obžalovaný A■■■■ V■■■■ uznán vinným pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) odst. 36 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v přesně nezjištěných dnech v období přibližně od 27. 8. 2015 do 3. 6. 2019 v místě tehdejších bydlišť v ■■■■■ a ■■■■■ a posledního bydliště v ■■■■■, dále v přesně neustanovených bytech a garáži v ■■■■■ a okolí opakovaně v přesně nezjištěném počtu případů v úmyslu se sexuálně uspokojit, osahával na prsou a přirození nezl. dceru své manželky, K■■■■ K■■■■, narozenou ■■■■■, kterou společně s družkou vychovával a jejíž věk tudíž znal, přestože ho žádala, ať přestane, později když se s ní ocitl sám ji začal strkat prsty do vagíny a po určité době jí do vagíny zasouval i pohlavní úd a souložil s ní, přestože mu nezletilá říkala, ať toho nechá, odstrkávala ho, když s ohledem na svůj věk nebyla jiného odporu schopna, její odstrkování obžalovaný silou překonal a v pozdější době mu již nezletilá přestala klást odpor, neboť usoudila, že jakýkoliv odpor je beznadějný. Za popsanou trestnou činnost byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků a pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou.
2. Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas prostřednictvím svého obhájce obžalovaný odvolání, a to proti všem výrokům napadeného rozsudku. V první řadě obžalovaný prohlašuje, že se skutku, který je mu kladen za vinu, neodpustil. Prakticky jediným důkazem svědčícím proti obžalovanému je výpověď nezletilé poškozené K■■■■ K■■■■; výpovědi svědkyň nezl. K■■■■ M■■■■ K■■■■, nezl. M■■■■ D■■■■, M■■■■ V■■■■ K■■■■ a svědků M■■■■ D■■■■ a T■■■■ E■■■■ jsou pouze zprostředkovanými výpověďmi poškozené K■■■■ K■■■■. Ani jeden ze svědků nebyl přítomen domnělému skutku, ani jeden z nich nepředložil žádný hmatatelný důkaz, který by byl sto prokázat, že k domnělému skutku skutečně došlo, a že ho spáchal obžalovaný. Všichni svědci toliko dosvědčili, že poškozená se svými tvrzeními většinu množství lidí, z toho ovšem bez dalšího nelze dovozovat, že jsou tato tvrzení pravdivá. Obžalovaný upozorňuje na četné rozpory mezi jednotlivými verzemi výpovědi poškozené, s kterými se soud dostatečně nevypořádal. Výpověď byla podrobena i znaleckému posouzení ze strany znalkyně PhDr. Karolíny Malé. Ta mimo jiné konstatovala, že specifická věrohodnost poškozené je dobře únosná. Znalkyně k tomu nadnesla, že poškozená je schopna podat přiměřeně přesnou výpověď, její paměťové schopnosti jsou k tomu dostatečné, ne však tak excelentní, aby byla schopna si relativně konzistentně zapamatovat příběh smyšlený a plně naučený. Obžalovaný však připomíná, že nikdy nešlo o příběh zcela smyšlený a naučený. Všechny kongruentní detaily, jako kde poškozená bydlela, v jaké byla v té době třídě apod., se samozřejmě zakládají na reálné zkušenosti poškozené a verzi od verze výpovědi poškozené se zásadně liší. Jsou to právě inkriminované části výpovědí, ve kterých popisovala údajný pohlavní styk s obžalovaným, které se verzi od verze liší v detailech i v celých celcích. V celém kontextu její

výpověď může působit věrohodně, ve skutečnosti ale všechny části výpovědi relevantní pro toto řízení nejsou založeny na pravdě a v čase je poškozená podává vždy zcela jinak. Obžalovaný má za to, že poškozená si potřebovala nahradit pozornost, které se jí nedostávalo, a tak nejprve předstírala zdravotní problémy, aby si pozornost vynutila. Následně v náhlém hnutí mysli zalhala kamarádkám, aby byla středem pozornosti. Sama poškozená nic neoznámila, policii informovaly její kamarádky K■■■■ M■■■■ K■■■■ a M■■■■ D■■■■. V takové situaci zřejmě nemohla poškozená své prohlášení vzít zpět, aby se neshodila před kamarádkami, a tak setrvala na původní lži. Obžalovaný si nemyslí, že mu poškozená chtěla vzhledem k jejímu věku a psychickému stavu apriori způsobit problémy, usuzuje, že šlo pouze o vedlejší efekt snahy vynutit si pozornost a následně uchránit vlastní pověst. Soud prvního stupně nicméně závěr znalkyně o tom, že výpověď poškozené byla specificky věrohodná, nekriticky přijal, a to navzdory skutečnostem, že ze závěru posudku vyplývá, že obecná věrohodnost poškozené je nízká, neboť je nositelkou disharmonického osobnostního vývoje. Nadto je neuspokojená citově, hledající náklonost i způsoby překračujícími společenské meze. V rámci projektivního interview uvedla, že nejhorším zážitkem nebylo údajné znásilnění, ale že ji ve ■■■■ na útěku chytili. V rámci Rorschachova testu bylo zjištěno, že emoce poškozené mají nadstandardní vliv na její myšlení a vnímání, se silnými známkami impulsivity, znaky pohotovosti k šířeji psychosomatickému jednání. Navíc z výpovědi svědkyně M■■■■ V■■■■ K■■■■ vyplývá, že poškozená nepůsobila dojmem oběti trestné činnosti. Znaleckým posouzením obžalovaného bylo zjištěno, že jeho afektivita a psychika jsou dostatečně stabilní. Při vyšetření byl zjištěn plně zachovaný kontakt s objektivní realitou bez psychotických poruch, které by mohly být podkladem pro patologickou motivaci chování. Pokud se týče jeho domnělé trestné činnosti v roce 1998, i tehdy nebyla zjištěna sexuální deviace ani pedofilní orientace. Nyní je tomu stejně, obžalovaný není pedofil ani deviant. Aktuálně je obžalovaný považován za partnersky dostatečně adaptovaného, gynefilně (na dospělé ženy) orientovaného, už bez známek nezralosti. Při vyšetření nebyla prokázána porucha sexuální preference a vše bylo potvrzeno i falometrickým vyšetřením. Lze tedy shrnout, že celé řízení bylo typickým modelem „slova proti slovu“, přičemž poškozená opakovaně upravovala svou výpověď, uváděla nepřesnosti a nepravdy a zmírňovala vinu obžalovaného. Znalkyní byla hodnocena jako obecně nedůvěryhodný svědek, u kterého jsou patrné sklony k psychosomatickému jednání. Přesto znalkyně bez toho, aby tento rozpor hlouběji vysvětlila, uzavřela, že poškozené zřejmě lze věřit. Obžalovaný na druhou stranu byl znalci vyhodnocen jako partnersky dostatečně adaptovaný, na dospělé ženy orientovaný muž bez poruch sexuální preference, tedy člověk, který neměl nejmenší motivaci, aby páchal takovouto trestnou činnost. Obžalovaný dovozuje, že strany soudu prvního stupně nebylo postupováno s potřebnou pečlivostí a aktivitou a relevantní skutečnosti nebyly objasněny dostatečným způsobem. Obžalovaný poukazuje na to, že z logiky věci nemohl předložit důkaz, který by jeho vinu přímo vyvracel, ovšem stejně nepřímou byla vystavena i obžaloba. Neexistuje svědek domnělého jednání, neexistuje fyzický důkaz o tom, že by takové jednání, byť jen probíhalo, tím méně, že by se ho měl dopustit obžalovaný, a ani sama poškozená neuvedla žádné konkrétní detaily, které by ukazovaly na totožnost obžalovaného jako na pachatele takovéto činnosti. Např. popis nějaké tělní anomálie, o které by poškozená nemohla vědět, pokud by s obžalovaným neměla styk. Je tedy zřejmé, že skutkový stav prokázán nebyl a mělo by být postupováno dle zásady in dubio pro reo. S ohledem na výše uvedené obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni a změnil ho tak, že obžalovaný A■■■■ V■■■■ se zprošťuje obžaloby.

3. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání obžalovaným podle ust. § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těchto oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Vrchní soud v Praze zkoumal, zda nedošlo k porušení práva obžalovaného na obhajobu a zda soud prvního stupně řádně opatřil veškeré potřebné důkazy, které následně podle § 2 odst. 6 tr. ř. vyhodnotil. Je potřeba zdůraznit, že většina skutečností, které jsou napadány v odvolání obžalovaným, zejména směřují k věrohodnosti poškozené K[REDAKCE] K[REDAKCE] a k vyhodnocení její výpovědi a výpovědím slyšených svědků, kdy právě z těchto výpovědí nalézací soud jednoznačně čerpal a vyšel, a dále také samozřejmě i z listinných důkazů a znaleckých posudků vypracovaných ve věci. Pokud se jedná o hodnocení výpovědi jednotlivých svědků, zejména svědecké výpovědi poškozené K[REDAKCE], s tím se ve svém rozsudku, dle názoru odvolacího soudu, řádně soud nalézací vypořádal, když uzavřel, že poškozená K[REDAKCE] K[REDAKCE] je věrohodnou svědkyní, stejně tak i další slyšení svědci, o které opřel nalézací soud svůj výrok o vině. Odvolací soud se plně ztotožňuje s tímto hodnocením, ve kterém se nalézací soud logicky vypořádal i s námitkami obžalovaného, užitými při jeho obhajobě u hlavního líčení. Pokud soud uzavírá, proč uvěřil výpovědi poškozené a dalších slyšených svědků a nikoli verzi obžalovaného, tak to i logicky zdůvodnil. Zde je potřeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je výsadním právem soudu prvního stupně, který důkazy provádí a poté je hodnotí. Pokud přitom nalézací soud postupuje důsledně dle ust. § 2 odst. 6 tr. ř. a jeho argumenty nejsou v rozporu se zásadami obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat, tak je tomu i v tomto případě, kdy odvolací soud dospěl k závěru, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou zcela správná. S argumenty soudu prvního stupně se odvolací soud plně ztotožňuje a jako na zcela správné na ně odkazuje.
4. Nalézací soud měl možnost vidět všechny aktéry jednání u hlavního líčení, kdy v případě poškozené byl záznam z výsledku nezletilé přehrán na DVD se souhlasem stran. Měl s ohledem na zásadu bezprostřednosti a ústnosti možnost posoudit důvěryhodnost jednotlivých osob a na základě těchto výpovědí vyhodnotit, které osoby jsou pro něj věrohodné a které nikoliv. Nalézací soud se přiklonil k verzi, kterou podala poškozená, kdy tuto považuje za zcela věrohodnou. Poškozená v přípravném řízení vypovídala celkem dvakrát, kdy ve své první výpovědi popsala jednání, kterého se vůči ní dopouštěl obžalovaný a ta výpověď je poměrně podrobná. Pokud se týče druhé výpovědi, kterou nalézací soud považuje za vynucenou matkou poškozené, kde měla poškozená v podstatě vypovídat v tom směru, že obžalovaný vůči ní nebyl tolik agresivní, ale lze v podstatě říci, že některé jejich styky byly z její strany dobrovolné. Ovšem v zásadních detailech vypovídala poškozená shodně jako ve své výpovědi první. Výpověď poškozené není osamocena. Poškozená se se svými zkušenostmi svěřila svým kamarádům, a to K[REDAKCE] M[REDAKCE] K[REDAKCE], M[REDAKCE] D[REDAKCE] a T[REDAKCE] E[REDAKCE], a to ještě předtím, než vše bylo oznámeno nebo šetřeno Policií ČR. Například svědkyni K[REDAKCE] a svědkyni D[REDAKCE] ukázala poškozená zprávu, kterou jí psal obžalovaný v tom směru, že nebude v noci spát, že bude přemýšlet nad tím, co udělal a poškozená mu odepsala, aby za ní večer přišel, že si o tom promluví. Obžalovaný na to odepsal, že ne, že by se neudržel. Taktéž vypovídala svědkyně K[REDAKCE] o tom, že obžalovaný, když poškozené psal, tak jí vždy psal, ať komunikaci potom vymaže. Důležitou výpovědí, která podporuje výpověď poškozené, je výpověď jejího otce, svědka D[REDAKCE], který vypověděl, že poškozená mu říkala, co se stalo, že mu také říkala, že máma na ni tlačila, když za ní přišla, ať se

přiznává, ať jí neničí manželství, že si to prostě vymyslela, kdy máma nevěřila ničemu, jen obžalovanému. Svědek předložil i komunikaci obžalovaného s poškozenou, kterou měl z jejího mobilního telefonu, kde mimo jiné obžalovaný uvádí něco ve smyslu, že poškozené ublížil a ponese si za to následky. Toto jsou výpovědi, které podporují výpověď poškozené, a její výpověď je, i co se týče posouzení soudu prvního stupně, podepřena taktéž znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie. Soud prvního stupně opřel své závěry o tento znalecký posudek, ale samozřejmě i o své závěry s ohledem na to, že měl možnost posoudit obě výpovědi poškozené a dospěl k závěru, že věrohodnost poškozené není narušena. Lze zkonstatovat, že výpověď poškozené není osamocena, jak je již výše uvedeno, je podepřena jednak svědeckými výpověďmi jednotlivých svědků, jednak i zachycenou komunikací a právě výše uvedeným znaleckým posudkem. Pokud je namítáno obžalovaným, že znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie a psychologie vyznívá v podstatě v prospěch obžalovaného, tak s tím lze souhlasit. Nebyla prokázána porucha sexuální preference (parafilie), byla zjištěna heterosexuální gynefilní orientace. Znalci uvádějí, že motivace nebude podmíněna vážnější psychickou poruchou, nebo sexuální patologií a souvisí pravděpodobně především s jeho osobnostními charakteristikami. Vzhledem k opakování obdobné trestné činnosti a trvalosti osobnostních anomálií považuje znalec možnost resocializace za zhoršené, ne však vyloučené. Zde je potřeba říci, že takovouto či obdobnou trestnou činnost nepáchají výhradně pachatelé se sexuální poruchou, či deviací, ale je tomu spíše naopak. V poměrně velkém množství tuto trestnou činnost páchají pachatelé, kteří nejsou nijak nerušení a skutečnost, že znalecký posudek v podstatě vyloučil, že by obžalovaný trpěl nějakou sexuální poruchou, či deviací, ještě neznamená, že nemohl obžalovaný spáchat výše uvedenou trestnou činnost. Jak je již výše uvedeno, ta byla i dle názoru odvolacího soudu jednoznačně prokázána z výše uvedených důkazů.

5. Odvolací soud se ztotožnil i s užitou právní kvalifikací, kde jednání obžalovaného bylo posouzeno jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaný jednoznačně znal věk nezletilé poškozené, prokazatelně ji osahával na prsou, přirození, líbal ji, zasunoval jí prst a pohlavní úd do jejího přirození, což je nepochybně pohlavním stykem ve smyslu § 185 odst. 1 tr. zákoníku. Případný slovní či fyzický odpor poškozené většinou překonával obžalovaný fyzickou silou, tedy násilím, v některých případech již poškozená, jak sama uvedla, seznala, že je beznadějně klást jakýkoliv odpor a nekladla jej a obžalovaný tak zneužil její bezbrannosti. Vzhledem k tomu, že došlo jak k souloži, tak i k zasouvání prstů do vagíny, byla naplněna kvalifikovaná skutková podstata § 185 odst. 2 tr. zákoníku. O tom, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém, není žádných pochyb. Vzhledem k tomu, že případů napadení bylo více, mezi jednotlivými útoky mohly být sice určité časové prodlevy, ovšem přesný počet útoků a přesná data spáchání nelze určit. Rozhodné ale je, že obžalovaný naplnil svým úmyslným jednáním vždy shodnou skutkovou podstatu zločinu znásilnění bez ohledu na to, zda k souloži docházelo, či nedocházelo, proto se lze ztotožnit i s tím, že útoky byly posouzeny v souladu s podanou obžalobou jako jeden pokračující trestný čin ve smyslu § 116 tr. zákoníku.
6. Odvolací soud přezkoumal také výrok o trestu, který byl obžalovanému uložen ve výměře šesti let. Jedná se o trest při spodní hranici zákonné trestní sazby § 185 odst. 3 tr. zákoníku, kdy byl obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody v trvání 5-12 let a pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou dle znění zákona. Nálezací soud respektoval zákonné zásady při

ukládání trestu, zohlednil závažnost a délku páchané trestné činnosti, jakož i dosavadní způsob života obžalovaného, na kterého se hledí, jako by odsouzen nebyl, a pokud dospěl k závěru, že bude ukládán trest odnětí svobody v trvání šesti roků, tak takovýto trest nelze považovat za nepřiměřeně přísný. Ze všech těchto důvodů bylo rozhodnuto podle § 256 tr. ř. o zamítnutí odvolání obžalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat **dovolání**, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 14. května 2020

Mgr. Bc. Viktor Mach v. r.
předseda senátu

JUDr. Alexander Károlyi v. r.
vypracoval

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Holcová

Štěpánka Kápičková
Digitálně podepsal
Štěpánka Kápičková
Datum: 2020.06.04
13:06:33 +02'00'